

Chương thứ 21

Những ai dấu mặt coi thành bại

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Ngày trước một con chim sẻ tưởng mình ghê gớm lắm vì nó biết bay . Nó ngó thấy con lão hổ liền muốn tỷ thí xem ai bay cao . Các hạ có biết lão hổ dùng biện pháp gì không ?

Bốc Cự lắc đầu .

Hắn chuẩn bị bỏ đi nhưng không hiểu vì gì Lục Tiểu Phụng lại nhắc tới thiên cổ sự này , hắn không tự chủ được muốn nghe cho hết . Con người ai mà chẳng có tính hiếu kỳ ?

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Lão hổ dĩ nhiên không biết bay mà chỉ biết thối . Nó hít hơi nuốt con sẻ vào bụng .

Chàng cười khanh khách nói tiếp :

- Từ đó trở đi loài chim sẻ không đến tìm lão hổ để đòi thi bay nữa . Nó hiểu bay cao chưa chắc đã phải là anh hùng hảo hán không ai bì kịp .

Bốc Cự cũng cười . Nụ cười của hắn ra chiều cảm kích mà trong lòng hắn cũng đầy vẻ ám áp . Đột nhiên hắn phát giác Lục Tiểu Phụng chẳng phải hạng người ngớ ngẩn như hắn vẫn tưởng tượng trước kia .

Lục Tiểu Phụng vỗ vai Bốc Cự hỏi :

- Các hạ đã được coi lão hổ leo dây chưa ?

Bốc Cự đáp :

- Chưa .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại hạ cũng chưa được coi nhưng muốn coi lắm .

Bốc Cự hỏi :

- Công tử có thấy lão hổ nào đem dây đi theo không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Không .

Bốc Cự nói :

- Vậy bây giờ công tử sẽ được ngó thấy .

Trong mình hắn đã chuẩn bị một sợi dây dài nhưng lúc trước hắn không đủ gan dạ đưa ra . Chẳng thà hắn chịu chết chứ không muốn mất mặt .

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đón lấy sợi dây , ngừng đầu lên , thở phào một cái , nhăn nhó cười nói :

- Trên nóc điện kia e rằng con sẻ vị tất đã bay lên nổi .

Đứng dưới trông lên nóc điện chẳng khác gì cái móc câu tường chừng có thể móc cả vừng trăng giữ lại .

Một nơi cao ngất trời như vậy khắp thiên hạ bất cứ ai cũng chẳng thể nhảy vọt tới nơi . Cả Lục Tiểu Phụng cũng thế nhưng chàng có biện pháp .

Bốc Cự đứng dưới nhìn thấy chàng khác nào con thằn lằn treo tường . Có lúc chàng giống con vượn nhảy trên cành cây . Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống rồi mất tích . Những người khác đều ở mặt tiền trèo lên hẳn không ngó thấy vì lúc trước một mình hẳn lén lút chuồn ra mặt sau nhưng hẳn tin rằng khinh công bọn kia chẳng thể nào bì với Lục Tiểu Phụng được .

Hắn nghĩ thế có lẽ vì hắn đã coi Lục Tiểu Phụng như bạn mình .

Trên nóc tường đã có sợi dây buông thông xuống . Bốc Cự cảm thấy trong lòng ấm áp . Hắn nhận ra kết bạn được với Lục Tiểu Phụng là chuyện rất hay .

Trên nóc điện lợp ngói pha lê lóng lánh như hoàng kim . Dưới ánh trăng người ta tưởng đây là hoàng kim thế giới .

Lục Tiểu Phụng buộc dạt vào mái điện rồi quay đầu lại nhìn . Chàng kinh ngạc đến thộn mặt ra .

Trên nóc điện đáng lý chỉ có năm người nhưng chàng vừa liếc mắt đã ngó thấy mười ba mười , bốn người mà người nào cũng đeo băng đoạn lóng lánh . Đây lại toàn đám khác chưa kể đến bọn năm người cùng đi với chàng vì bọn này còn ở bên kia nóc điện . Lục Tiểu Phụng chưa nhìn rõ mặt đám người này . Từ phía sau nóc điện đã có người chuồn ra sắc mặt lợt lạt , khóe miệng lộ nụ cười lạnh lẽo . Chính là Đinh tứ gia Đinh Ngạo , một trong bốn tay cao thủ ở đại nội .

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi :

- Vụ này là thế nào đây ?

Đinh Ngạo cười lạt đáp :

- Tại hạ đang định hỏi công tử ?

Lục Tiểu Phụng ngơ ngác :

- Hỏi tại hạ ư ?

Đinh Ngạo hỏi :

- Bọn tại hạ giao cho công tử mấy tấm băng đoạn ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Sáu tấm .

Đinh Ngạo hỏi :

- Bây giờ số người lên đến hai mươi một tên . Vậy bọn họ lấy băng đoạn ở đâu ?

Lục Tiểu Phụng thở dài , nhăn nhó cười nói :

- Tại hạ cũng đang định hỏi các hạ về vấn đề này .

Trên nóc điện lại có hai người đi tới . Người đi trước là Ân Kiện Ân , người đi sau là Tiêu Tương Kiếm Khách Ngụy Tử Vân .

Ân Kiện Ân đi rất mau tỏ ra hoang mang vô cùng . Nguy Tử Vân cất bước ung dung vẫn giữ khí độ an nhàn .

Trên mái điện dốc như sườn núi lại lợp pha lê trơn như băng tuyết , đi thong thả khó hơn chạy nhanh . Trước tình trạng này mà giữ được thái độ ung dung thật không phải chuyện dễ dàng .

Lục Tiểu Phụng đã nhận ra Tiêu Tương Kiếm khác nổi tiếng là cao thủ đệ nhất trong đại nội tuyệt không phải chỉ có hư danh . Định lực và võ công của y không chịu kém bất cứ danh gia nào trong võ lâm .

Ân Kiện Ân vừa tới nơi đã trầm giọng hỏi ngay :

- Các vị hỏi lui hỏi tới đã tra hỏi ra được điều gì chưa ?

Lục Tiểu Phụng cười gượng lắc đầu .

Nguy Tử Vân thủng thẳng nói :

- Vụ này không thể nói hai , ba câu mà hỏi ra được manh mối . Bây giờ cũng không phải là lúc truy cứu vấn đề đó .

Ân Kiện Ân hỏi :

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Tăng cường cuộc giới bị đề phòng ngừa có biến .

Y trầm ngâm nói tiếp :

- Tam gia hạ lệnh cho các trạm canh tăng nhân số gấp đôi , không để bất cứ ai tự ý chạy lui chạy tới .

Ân Kiện Ân đáp :

- Được rồi .

Nguy Tử Vân lại bảo Đinh Ngạo :

- Lão Tứ đi đều động nhân thuỷ , khi cần chúng ra huy động cả bọn thị vệ ở cửa Càn Thanh đến lượt nghỉ ngơi . Từ giờ phút này cấm hẳn nội bất xuất ngoại bất nhập .

Đinh Ngạo " dạ " một tiếng .

Hiển nhiên bọn chúng đã luyện thành thân pháp đặc biệt ở trên cũng như ở dưới đại điện chỉ lộn mình một cái là mất hút .

Nguy Tử Vân bây giờ mới ngừng đầu lên ngó Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chúng ta đi coi bốn mặt xem sao nên chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Hay lắm !

Nơi đây không phải chỉ đảo mắt một cái là nhìn được hết . Nhác trông trụ hồ không phải là cái nóc nhà mà giống như một quảng trường . Chỗ giữa cao gồ lên . Nó lại tương tự như sườn núi .

Bên này có mười ba người . Số đông là những kẻ đơn độc đến đây lạng lẽ chờ đợi cuộc quyết chiến khai diễn không chụm đầu ghé tai thì thâm bàn tán .

Trên người họ đều không đeo khí gươm . Mũi kéo sụp xuống thấp . Có người dường như đeo mặt nạ rất tinh xảo . Hiển nhiên họ không muốn ai nhận ra chân tướng mình .

Nguy Tử Vân và Lục Tiểu Phụng đi qua trước mặt , họ cũng lơ đi như không ngó thấy .

Những người này lai lịch thế nào ? Tại sao họ giữ hành tung bí mật như vậy ?

Nguy Tử Vân đi rất thông thả , hạ thấp giọng xuống chậm rãi hỏi :

- Công tử có nhận ra được thân thế cùng lai lịch của bọn chúng không ?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu .

Nguy Tử Vân nói :

- Họ trông vào công phu chân thực để lên đây thì nhất định không phải hạng tầm thường .

Lục Tiểu Phụng gật đầu .

Nguy Tử Vân lại nói :

- Tại hạ xem chừng có thể họ đều là những bạn hữu thân thuộc phe Hắc đạo .

Lục Tiểu Phụng " ô " một tiếng ra chiều kinh ngạc .

Nguy Tử Vân lại nói :

- Hai bữa nay bạn hữu phe Hắc đạo đến kinh thành cũng không phải ít . Nghe nói trong bọn này có mấy vị đã rửa tay gác kiếm vào hàng tiền bối hào kiệt . Lại có những vị mình mang trọng án cùng những cao thủ ẩn danh mà là cừu gia rất lợi hại , từ lâu không xuất hiện trên chốn giang hồ .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nếu vậy không trách họ chẳng muốn để chân tướng cho người ta ngó thấy .

Nguy Tử Vân nói :

- Hành tung những người này tuy bí mật nhưng đến đây không phải vì ác ý . Có khi họ ẩn náu lâu ngày muốn cử động một chút , đến đây coi thân thủy cùng phong độ hai vị kiếm khách khét tiếng đương thời .

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Chỉ mong như vậy .

Nguy Tử Vân hỏi :

- Tại hạ nghĩ không ra họ lấy đâu được những băng đoạn đeo vào mình .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Trừ đại nội trong hoàng cung không còn nơi nào bán thứ băng đoạn đó hay sao ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Nhất định không có .

Y còn giải thích thêm :

- Băng đoạn thay đổi màu sắc này được nước Ba Tư tiến cống vào triều Đại Hành Hoàng đế mà lại không có nhiều . Những năm gần đây chỉ còn một súc . Cả những vị nương nương ở trong cung cũng quý lắm .

Lục Tiểu Phụng không hỏi nữa . Chàng chợt ngó tới Tư Không Trích Tinh

Ngụy Tử Vân nói :

- Tại hạ cũng biết ông vua ăn cắp đã đến kinh thành mà còn tới nơi đây nữa .

Lục Tiểu Phụng không nhin được hỏi :

- Các hạ cho là hấn lấy cắp băng đoạn chăng ?

Ngụy Tử Vân cười đáp :

- Vụ này hôm qua bọn tại hạ mới quyết định . Những tấm băng đoạn này trước kia trong con mắt của hấn tuyệt không có giá trị gì , dĩ nhiên hấn không mạo hiểm lấy cắp .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng tối qua

Ngụy Tử Vân hững hờ ngắt lời :

- Tối hôm qua bốn người tại hạ đều ở đây thâu đêm không ngủ , luân phiên thường trực . Dù là con mồi bay vào rồi , bọn tại hạ cũng không cho bay ra nữa .

Giọng nói y đây về tự tin . Lục Tiểu Phụng thở phào một cái nói :

- Vì thế mà các hạ không hoài nghi cho hấn ?

Ngụy Tử Vân đáp :

- Không .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Vậy các hạ ngờ cho ai ?

Ngụy Tử Vân hạ thấp giọng xuống hơn đáp :

- Chỉ có bốn người là lấy cắp được băng đoạn .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bốn người nào ?

Ngụy Tử Vân đáp :

- Bốn người trong bọn anh em tại hạ .

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái . Câu này chính chàng cũng muốn nói ra , không ngờ chính Ngụy Tử Vân lại nói trước . Chàng nghĩ thầm :

- Tiêu Tương Kiếm Khách Ngụy Tử Vân chẳng những tâm tư thâm mật mà còn là người ngay thẳng nữa .

Ngụy Tử Vân lại nói :

- Thực ra công tử cũng nghĩ tới rồi . Nghe nói bên ngoài có người chịu bỏ năm vạn lạng bạc để mua một tấm băng đoạn . Những bạn hữu Hắc đạo kiếm tiền dễ mới chịu mua bằng một giá cao .

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Người ta vì tiền tài mà chết . Tiền rung động lòng người . Kẻ vì tiền dám làm bất cứ một việc gì .

Ngụy Tử Vân cũng thở dài nói :

- Ân Kiện Ân giao du rất rộng , xài tiền như cỏ rác . Đinh Ngạo đang tuổi thiếu niên không khỏi tính thích phong lưu . Đồ lão nhị tuy vững vàng hơn nhưng hoài bão chí lớn muốn dựng thành một phái lớn trên chốn giang hồ để mình làm tôn chủ nên đã ngấm ngấm liên lạc với họ từ trước .

Ngụy Tử Vân chép miệng nói tiếp :

- Những nhân vật này đều cần tiền cả thì bổng lộc của một tên thị vệ vào hàng lục phẩm nuôi sống họ làm sao được ?

Y ngừng đầu lên chăm chú vào Lục Tiểu Phụng hỏi

- Nhưng họ đều là hảo huynh đệ với tại hạ . Nếu chẳng có bằng cứ gì xác thực thì dù trong lòng hoài nghi cũng không thể nói ra để khỏi tổn thương hòa khí . Công tử nghĩ thế nào ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Chẳng lẽ các hạ còn muốn tại hạ làm bằng cơ chân thực cho ?

Ngụy Tử Vân cười đáp :

- Vụ này công tử cũng khó lòng thoát khỏi mối liên quan . Nếu điều tra được chân tướng há chẳng phải là một hảo sự cho cả chúng ta ?

Lục Tiểu Phụng cười gượng .

Đột nhiên chàng phát giác mình coi người có chỗ lằm lộn lằm bằm :

- Thường khi lão này còn là con cáo già .

Bên nóc kia đại diện số người ít hơn . Ngoài nhà sư chất phác , Tư Không Trích Tinh , Mộc đạo nhân , Đường Thiên Tung và Bốc Cự mới trèo lên , chỉ còn Nghiêm Nhân Anh , Cổ Tùng cư sĩ . Tư Mã Tử Y không đến . Cổ Tùng cư sĩ giải thích :

- Tư Mã trang chúa có việc gấp phải về Giang Nam , giao băng đoạn lại cho tại hạ .

Lục Tiểu Phụng hiểu rõ tâm tình Tư Mã Tử Y . Dĩ nhiên y phải quay về vì chẳng còn mặt mũi nào ngó thấy Lục Tiểu Phụng nữa .

Một số tiền bối võ lâm hoặc tôn chủ môn phái thương tiếc bộ áo lông phải giữ địa vị tôn trọng , dĩ nhiên chẳng thể đi mua những tấm băng đoạn không rõ lai lịch . Người ngoài cũng không ai đến bán cho nên những nhân vật này không lộ diện .

Ngụy Tử Vân nói :

- Tại hạ đã phong tỏa cả bốn cửa cấm thành . Từ giờ trở đi không còn ai vào được nữa .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Diệp Cô Thành đâu ?

Ngụy Tử Vân đáp :

- Bạch Vân thành chúa đã đến trước rồi .

Lục Tiểu Phụng hỏi :
 - Bây giờ y ở đâu ?
 Ngụy Tử Vân đáp :
 - Hai vị ước định , giao thủ vào giờ Tý , tại hạ đã xếp cho y nghỉ ngơi trong hộ Bộ ở ngoài cửa Long Môn . Đường như y ...
 Lục Tiểu Phụng hỏi :
 - Y làm sao ?
 Ngụy Tử Vân thở dài đáp :
 - Sắc mặt y buồn bã lắm . Có người bảo y bị thương chưa khỏi mà không phải là chuyện bịa đặt .
 Ngụy Tử Vân dừng lại rồi vừa cười vừa lảng sang chuyện khác :
 - Mấy vị bằng hữu của công tử dường như đến cả rồi và đang chờ đợi . Xin công tử tùy tiện .
 Bên kia quả có mấy cặp mắt đang trông Lục Tiểu Phụng .
 Tư Không Trích Tinh lộ nụ cười ra khóe mắt .
 Nhà sư chất phác lại ngó chàng bằng con mắt tức tối .
 Bốc Cự và Nghiêm Nhân Anh đầy vẻ cảm kích .
 Lục Tiểu Phụng đi tới vỗ vai gã mỉm cười hỏi :
 - Sao ông bạn lại đến chậm ?
 Nghiêm Nhân Anh đáp :
 - Đáng lý tiểu đệ không dám tới .
 Lục Tiểu Phụng hỏi :
 - Không dám ư ? Sao lại không dám ?
 Nghiêm Nhân Anh dường như hơi đỏ mặt lên , nhăn nhó cười đáp :
 - Nếu không được lão Thục đạo sư giúp cho một tay thì tiểu đệ có đến cũng đành là đứng ở dưới mà thôi .
 Lục Tiểu Phụng hỏi :
 - Lão Thục đại sư ư ? Đây là lần thứ nhất tại hạ được nghe cách xưng hô như vậy .
 Chàng cười hì hì ngó nhà sư chất phác , tựa hồ muốn lại trêu cho lão . Không ngờ chàng mới đi được hai bước , đột nhiên vươn tay nắm lấy cổ tay Tư Không Trích Tinh .
 Tư Không Trích Tinh giật bắn người la thất thanh :
 - Tiểu đệ trả băng đoạn rồi , công tử còn muốn rắc rối gì nữa ?
 Lục Tiểu Phụng sa sầm nét mặt lạnh lùng hỏi :
 - Ta muốn hỏi người hai tấm băng đoạn đó người lấy cắp ở đâu ?
 Tư Không Trích Tinh hỏi :
 - Công tử nhất định đòi tiểu đệ nói ra chăng ?
 Lục Tiểu Phụng đáp :
 - Nếu người không nói thì ta làm cho cái tay này của người vĩnh viễn đừng hòng ăn cắp của ai nữa ?

Chàng vận dụng nội lực bóp tay Tư Không Trích Tinh bật lên tiếng lách cách .

Tư Không Trích Tinh thở dài nhăn nhó cười nói :

- Thực tình tiểu đệ có nói ra chưa chắc công tử đã tin lời .

Lục Tiểu Phụng giục :

- Người thử nói đi nghe .

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Hai tấm băng đoạn này thực không phải tiểu đệ lấy cắp mà có người mua cho vì họ còn thiếu tiểu đệ một món ân tình .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người đó là ai ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Người ta bỏ ra mấy vạn lượng bạc để mua đồ cho tiểu đệ , chỉ cần tiểu đệ giữ bí mật . Dù tiểu đệ chẳng phải người bạn tốt thì ít ra cũng không thể bán đứng người ta mau lẹ như thế được .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đến bao giờ người mới chịu bán đứng người ta ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Ít ra là phải ba ngày nữa .

Sau ba ngày vụ này xong xuôi rồi gã có nói ra cũng bằng vô dụng .

Lục Tiểu Phụng cặp mắt lấp lánh hỏi :

- Phải chăng người đó chỉ cần người giữ bí mật trong vài ba ngày ?

Tư Không Trích Tinh không thừa nhận cũng không phủ nhận .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bà y giờ người nhất định không nói ư ?

Tư Không Trích Tinh lạnh lùng đáp :

- Dù công tử bóp nát tay tiểu đệ cũng chẳng cần vì tiểu đệ đã đổi nghề .

Lục Tiểu Phụng cũng biết lúc gã đi ăn cắp là không nhìn nhận cả lục thân nhưng tuyệt chẳng bao giờ gã lại đem bán đứng bạn hữu .

Chàng cười nói :

- Thực ra người không nói ta cũng biết rồi .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Công tử biết rồi ư ? Sao công tử không nói cho tiểu đệ nghe thử ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Người ghé tai lại gần đây .

Quả nhiên chàng nói khẽ vào tai Tư Không Trích Tinh danh tự một người .

Tư Không Trích Tinh không cười ra tiếng được nữa .

Lục Tiểu Phụng mắt sáng lên . Chàng nhận ra mình đoán không lầm .

Bây , tám chuyện dứt lúc nổi thành những sợi dây vụn vặt . Bây giờ chàng đã tìm ra được hết chỉ còn thiếu một nút cuối cùng .

Tư Không Trích Tinh thở dài lẩm bẫm :

- Cha này bảo ta là khi thành tinh mà thực ra chính hấn ...

Luồng tư tưởng của gã đột nhiên bị cắt đứt vì Ân Kiện Ân từ dưới mái nhà vọt lên nói :

- Bạch Vân thành chúa đến rồi .

Dưới ánh trăng quả nhiên xuất hiện bóng người áo trắng , thân hình lơ lửng như đám bông bay . Khinh công của y chẳng kém gì Tư Không Trích Tinh .

Tư Không Trích Tinh lại thở dài nói :

- Không ngờ Diệp Cô Thành khinh công cũng cao minh đến thế .

Lục Tiểu Phụng lộ vẻ rất kỳ dị . Hồi lâu chàng mới thở phào một cái mỉm cười đáp :

- Khinh công của y mà không cao thâm thì sao mang nổi cái ngoại hiệu Thiên Ngoại Phi Tiên ?

Mặt trăng lên đến giữa trời .

Trước sau nóc điện cơ ghồ gần hết chỗ . Ngoại trừ mười ba nhân vật thần bí không muốn để lộ chân tướng còn bảy , tám vị mặc sắc phục Ngự tiền đối đao thị vệ cũng muốn coi phong độ hai đại kiếm khách đương thời .

Đứng trên song nóc điện từ trên cao ngó xuống tương đối rõ hơn .

Dưới ánh trăng Diệp Cô Thành sắc mặt quả nhiên không còn chút huyết sắc . Tây Môn Xuy Tuyết tuy sắc mặt cũng lợt lạt nhưng còn có sinh khí .

Cả hai người cùng mặc áo trắng như tuyết , không một vết bụi . Nét mặt không lộ vẻ gì .

Trong khoảng khắc này , người họ cũng biến thành tương tự như thanh kiếm , sắc bén và lạnh lùng , hoàn toàn không còn chút tình cảm nào nữa .

Hai người ngưng thần nhìn nhau , nhãn quang đều sáng rực .

Quần hùng đứng ngoài theo dõi đều cách khá xa . Tuy hai vị chưa rút kiếm mà tướng chừng kiếm khí đã khiến cho người ta phải hãi hùng .

Thứ kiếm khí lợi hại này từ bản thân hai người phát ra .

Cái đáng sợ là ở chính mình hai người chứ không phải ở nơi thanh kiếm trong tay họ .

Diệp Cô Thành đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Chia tay một năm rồi , ông bạn vẫn bình yên chứ ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Cám ơn các hạ . tại hạ nay vẫn bình yên .

Diệp Cô Thành nói :

- Chuyện cũ bất tất phải nhắc tới . Trong cuộc chiến bữa nay chúng ta phải xuất toàn lực .

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Phải rồi !

Diệp Cô Thành nói :

- Hay lắm !

Thanh âm của y đã tỏ ra không đủ trung khí , nói hai câu này dường như hết hơi .

Tây Môn Xuy Tuyết sắc mặt vẫn thản nhiên tựa hồ không thấy gì . Y giơ kiếm trong tay lên lạnh lùng nói :

- Thanh kiếm này là lợi khí trong thiên hạ . Lưỡi kiếm dài ba thước bảy tấc , trọng lượng bảy cân mười ba lạng .

Diệp Cô Thành khen :

- Hảo kiếm !

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Quả là hảo kiếm .

Diệp Cô Thành cũng giơ thanh kiếm trong tay lên nói :

- Thanh kiếm này là Tinh Anh Bàn Kiếm ở hải ngoại . Đầu sợi tóc vào lưỡi thỏi một cái đứt liền . Lưỡi kiếm dài ba thước ba tấc , nặng sáu cân bốn lạng .

Tây Môn Xuy Tuyết khen :

- Hảo kiếm .

Diệp Cô Thành đáp :

- Đúng là hảo kiếm .

Hai người giơ kiếm lên nhưng chưa rút ra khỏi vỏ .

Động tác rút kiếm cùng là một môn không thể thiếu được trong kiếm pháp . Cả về điểm này hiển nhiên hai người cũng muốn tỷ thí cao thấp .

Ngụy Tử Vân bỗng lên tiếng :

- Hai vị đều là kiếm thuật danh gia đương thời , khắp thiên hạ đều ngưỡng vọng . Dĩ nhiên trên kiếm không bôi chất độc mà cũng không đặt ám cơ quan bí mật phóng ám khí .

Bốn bề yên lặng như tờ , nghe rõ cả từng hơi thở . Ai cũng chờ đợi hẳn nói tiếp .

Ngụy Tử Vân lại nói :

- Cuộc chiến này là cuộc đấu không tiền khoáng hậu truyền lại đời sau . Không hiểu hai vị đã trao đổi thanh kiếm để điều tra chưa ? Nếu chưa tưởng nên khám xét cho kỹ để tránh sự hối hận có thể xảy ra .

Diệp Cô Thành đáp ngay :

- Xin kính cẩn tuân lệnh .

Tây Môn Xuy Tuyết trầm mặt một chút rồi cũng từ từ gạt đầu .

Giả tử trước đây một tháng thì nhất định y không chịu vì trước cuộc quyết chiến sinh tử y quyết chẳng để binh khí rời khỏi tay .

Nhưng hiện nay người y đã biến đổi . Y thủng thẳng nói :

- Thanh kiếm của tại hạ chỉ giao cho một người .

Ngụy Tử Vân hỏi :

- Lục Tiểu Phụng đại hiệp phải không ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Chính thị .

